

Mist over de Maisass

Leen Kraal

inkijkexemplaar

Mist over de Maisass

Eerste druk 2024

Copyright tekst © Leen Kraal

Copyright foto omslag © Leen Kraal

OMSLAG

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2024 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-34-3 | NUR 301

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ambilicious Breda | Kalmthout

deel 1

DE DALWACHT WAAKT

1

Na een rit, waarin Alexia haar frustraties over het eerder die dag gevoerde overleg met de parlementscommissie Energie had geprobeerd te verwerken, tilde de gedachte aan het weekend haar humeur naar een hoger niveau. Met de afslag Feldkirch in zicht, verdween haar boosheid geleidelijk naar de achtergrond en begon het vooruitzicht naar Xaviers warme omhelzing en zachte strelingen te overheersen. Haar lieve vriend stond haar waarschijnlijk al op te wachten, zodra zij uit de lift stapte in het appartementengebouw waar hij woonde. Dat laatste was inderdaad het geval. Xavier omhelsde haar en vroeg of zij een fijne dag had gehad.

‘Niet echt, schat.’

‘Wacht, ik schenk eerst een bubbeltje in. Praat me maar bij.’

Zij hing haar jas aan de kapstok, zette haar tas weg en vlijde zich vervolgens behaaglijk op de bank. Xavier had een fles Veuve Clicquot Brut uit de wijnkoelkast gepakt, die hij voorzichtig opende. Hij schonk vervolgens de twee reeds gereedstaande glazen in. Alexia keek verliefd naar haar vriend, terwijl hij met de twee glazen naar haar toeliep en haar er een aanreikte. Zij proostten op het weekend dat voor hen lag en zij nam gulzig een slok van het kostbare vocht.

‘Nou, voor de draad ermee,’ zei Xavier.

Alexia vertelde dat zij die ochtend de parlementscommissie Energie het conceptadvies had gepresenteerd van haar onderzoek en dat de daaropvolgende discussie haar zwaar had ontmoedigd. Waar haalden die jokers het lef vandaan om zelfs maar een poging te wagen de discussie met haar aan te gaan? Woedend was ze geweest, vooral op de voorzitter, Dietmar Griessner, die geen orde kon houden en haar niet had beschermd tegen de horde hyena’s.

‘Die lui hebben nauwelijks benul van waar het bij groene energie daadwerkelijk om draait. Hun enige zorg is het enorme bedrag dat gemoeid is met het aanleggen van een stuwmeer en het bouwen van een waterkrachtcentrale. Er gaat volgens hen te veel tijd overheen vóór de investeringen zijn terugverdiend. Het was een bedroevende

vertoning,' besloot zij en dronk de rest van haar champagne op.

'Hoe was jouw reactie?' vroeg Xavier, terwijl hij haar glas pakte om dit nog eens bij te vullen.

'Dat je niets aan geld hebt, wanneer er straks geen aarde meer is om op te wonen. Die slapjanussen lachten wat en zeiden dat het zo'n vaart niet zal lopen. Een stuwmeertje meer of minder zou het verschil niet maken.'

Zij nam een flinke teug uit het bijge vulde glas.

'Slechts een enkeling uit de groene hoek, zegt het te begrijpen.'

'Die hebben echter geen meerderheid in het parlement van Vorarlberg. Betekent dit, dat je na vandaag moet constateren dat er onvoldoende steun voor je advies is?'

'Dat zou je inderdaad denken. Toch lijkt het er ondanks alle kritiek positief uit te zien.'

'Wat gek, waar baseer je dat op?'

'Tijdens een korte pauze vertelde de voorzitter, dat ik me geen zorgen hoefde te maken. De hele discussie was volgens hem slechts een politiek spel. Overigens staan mijn baas en de deelstaatsminister achter me.'

'Hoe zeker ben je daarvan?'

'Dat vertelden ze me deze week bij het presenteren van het advies.'

Xavier fronste zijn voorhoofd. 'Volgens mij trekken zulke lui zich meteen terug als zij merken dat er grote weerstand is.'

Alexia ledigde haar champagneglas en lachte zijn opmerking weg.

'Dan ken je deze mannen nog niet. Die blijven in dit geval achter mij staan.'

Xavier stond op en pakte haar glas om het opnieuw bij te vullen.

'Ik ken deze mannen natuurlijk niet,' zei hij en reikte haar het glas aan. 'Maar ik zou mezelf beter indekken en proberen de publieke opinie te beïnvloeden. Het helpt als het publiek jou begrijpt. Zo gaan de parlementariërs vanzelf overstag, omdat het stemmen oplevert. Wanneer je maar enigszins twijfelt aan de haalbaarheid moet je niet tegen beter weten in doorgaan om het plan door te drukken.'

Zij liet zijn opmerking tot haar doordringen en nam opnieuw een flinke teug van haar bijge vulde glas. De champagne steeg een beetje naar haar hoofd.

'Genoeg over mijn werk, Xavier. Het is weekend!'

Xavier keek haar nadenkend aan en sloeg een arm om haar heen.

'Je bent echt toe aan wat ontspanning, Alexia,' zei hij met een lieve glimlach. 'Gebruik dit weekend om alles goed op een rijtje te zetten en kies een duidelijke koers die je wilt volgen. Misschien heb je in werkelijkheid geen keuze, en is het allemaal een stuk eenvoudiger.'

Hij trok haar overeind en gaf haar een dikke knuffel die zij graag beantwoordde. Van het een kwam snel het ander en het duurde niet lang voor zij door Xavier ontdaan was van haar modieuze kleding en door hem naar de slaapkamer werd gedragen en bijna woest op het brede bed werd gegooid. Alexia was op dat moment reeds in een andere dimensie en gaf zich geheel over aan de strelingen en aanrakingen van haar gepassioneerde vriend.

2

Achteraf kon Alexia zich weinig meer herinneren van die vrijdagavond. De volgende morgen werd zij geradbraakt wakker met honger en een knallende hoofdpijn. Zij voelde zich gedesoriënteerd en had vijf minuten nodig om zich te realiseren waar zij was. Nog half verdoofd, riep zij om Xavier, maar die reageerde niet. Moeizaam kwam zij uit bed, zocht haar kleren en besepte opeens dat die nog in de woonkamer lagen. Ze strompelde daar naakt naartoe en zag dat haar kleding op een hoop naast de bank op de grond lag. Het rook naar koffie en gebakken brood. Xavier zat aan de eettafel met een krant voor zijn neus en keek haar met een effen blik aan.

'Ik riep je zojuist. Waarom antwoordde je niet?' vroeg zij verongelijkt.

'Ik was verdiept in de krant,' antwoordde hij achteloos. 'Als je koffie wilt, de machine staat aan. Er zijn broodjes in de oven, waarschijnlijk nog warm.'

Het verbaasde haar dat hij niet vroeg hoe ze zich voelde. Meestal als ze naakt voor hem stond, kwam hij naar haar toe om haar te strelen.

Nu bleef hij achter zijn krant zitten. Zijn blik verraadde desinteresse. Ontgoocheld als ze was door zijn houding liep zij terug naar de slaapkamer. In haar handtas vond ze een strip paracetamol en nam er twee tabletten van in. Na een half uur kwam ze tevoorschijn en was ze weer toonbaar. Haar hoofdpijn was gezakt. Xavier zat onveranderd verdiept in zijn krant en keek niet op of om. Ze liep naar de oven voor een broodje en zette de espressomachine aan het werk voor een opkikkertje met veel cafeïne. Met de broodjes en de koffie ging ze zwijgend tegenover Xavier zitten. Na wat gegeten en gedronken te hebben, voelde ze zich wat aangesterkt en verbrak ze het zwijgen.

‘Wat is er aan hand, ben je boos of zo?’

Hij keek op, sloeg zijn krant dicht, vouwde die op en schudde zijn hoofd.

‘Waarom doe je zo ongeïnteresseerd? Heb ik iets stoms gezegd gisteravond of vannacht? Heb ik je pijn gedaan? Vond je het niet fijn, zo samen? Vertel me wat er aan de hand is. Zo doe je anders nooit.’

‘Het is niets van dat alles, Alexia. Vandaag scheiden hier onze wegen.’ Ze schrok, en wist niet wat ze hoorde.

‘Hoe bedoel je dat?’

‘Precies, zoals ik het zeg. Mijn opdracht om jou chantabel te maken is voltooid.’

Alexia keek de man, van wie zij dacht dat hij haar lieve vriend was, met stomheid geslagen aan. Hij beantwoordde haar blik met een onverschillige uitdrukking op zijn gezicht.

‘Chantabel?’ bracht zij met moeite uit. ‘Waarmee en waarvoor? Waarom, in godsnaam?’

‘Wat het laatste betreft: ik moet ervoor zorgen dat die stuwdam in het Wendelbachtal er niet komt. Iemand heeft daar blijkbaar belang bij. Wat het eerste betreft, ik heb je champagne vermengd met een middeltje waardoor jij in bed gewillig en inventief werd, zodat ik mooie opnamen kon maken.’

Xavier liep naar een kast waaruit hij een mapje pakte met een aantal foto’s, die hij een voor een voor haar op tafel uitspreidde. Het waren foto’s die waren gemaakt in zijn slaapkamer en weinig tot niets aan de verbeelding overlieten. Actiefoto’s van hen beiden, waarop zij duidelijk

herkenbaar was. Het gezicht van Xavier was meestal afgewend of bevond zich op een plek die werd afgeschermd door haar lichaam. Er waren ook foto’s van haar alleen, in volle glorie en in een duidelijke staat van opwinding. Alexia voelde de grond onder haar voeten wegzinken. Was zij werkelijk zo argeloos geweest om met open ogen in de val te lopen? Onbegrijpelijk stom! Zij keek Xavier ontredderd aan. Hij lachte slechts om haar onbeholpenheid en schaamte.

‘Dit zijn de meest kuis exemplaren van alle foto’s die ik gemaakt heb. Er is tevens een set die in de categorie hardcore valt, inclusief bewegende beelden, voorzien van audio. Het materiaal staat op een van mijn computers, die zich ergens ter wereld in een rekencentrum bevindt, waarvan ik de locatie niet weet. Het is voor mij een hele simpele handeling om een fraaie selectie van deze foto’s op social media te plaatsen. De keuze wat ik ermee ga doen, ligt bij jou. Jij bent verantwoordelijk voor mijn handelen.’

Zijn woorden voelden als de genadeslag.

‘Xavier, alsjeblieft, zet dit niet door,’ smeekte zij.

‘Begrijp mij goed, Alexia. Er gebeurt niets, zolang jij de komende maanden de rol speelt die mijn opdrachtgever van je verwacht. Zorg ervoor dat jouw advies duidelijk is en geen nieuwe stuwdam oplevert en het parlement van Vorarlberg nooit akkoord gaat met een bestemmingswijziging van het Wendelbachtal. In dat geval zit jouw taak erop en wordt het beeldmateriaal over jou gewist. Dat gebeurt zodanig destructief dat er niets meer van terug te vinden zal zijn. Je ontvangt daar overigens een gedetailleerd rapport van, dat door de wis-software wordt gegenereerd.’

Alexia kon haar oren niet geloven en voelde een hevige boosheid in zich opwellen.

‘En dat moet ik geloven? Dit is ronduit schofterig, Xavier.’

‘Zo liggen de kaarten, hoewel jij natuurlijk jouw gedachten erover mag hebben. Gisteravond heb ik besloten deze stap te zetten, omdat duidelijk werd wat een onzekere factor jij vormt. Jij hebt die parlementariërs niet in de hand, om van jezelf niet te spreken. Het is mij duidelijk dat je onervarenheid je parten speelt, en dat je ondanks je stoere gedrag een zwakke persoonlijkheid hebt. De kans is echter groot dat jouw onderzoek tot een positief advies leidt. Dat mag echter nooit gebeuren

en dus moet ik nu ingrijpen. Jij moet een extra stimulans hebben om in je advies een andere toon aan te slaan. Die stimulans heb je nu.'

'Rotzak! Waar zit je fatsoen?'

'O, dat weet ik niet. Wat ik wel weet is, dat jij nu vertrekt. Je hoeft verder niets van je te laten horen. Wij zien vanzelf welk besluit je neemt en waar dat toe leidt.'

Hij schoof de foto's bij elkaar en stopte ze terug in het mapje. Uit de kast haalde hij een tweede mapje, beide legde hij voor haar neer.

'Hierbij de foto's die je net hebt gezien en die andere foto's die nog veel spannender zijn. Neem ze mee als aandenken aan een heel gezellige avond en nacht. Nog een ding: als je ermee naar de politie gaat, zet ik deze foto's meteen op het internet.'

Ze kon niets meer uitbrengen. In een trance stond ze op en zocht haar spullen bij elkaar. Xavier liep achter haar aan en zorgde ervoor dat zij niets vergat. Zodra zij buiten stond, sloot hij de deur achter haar.

3

Direct na haar vertrek uit Xaviers appartement in Feldkirch reed Alexia naar haar huis in Bürs, een dorpje vlakbij Bludenz. Ze parkeerde haar auto rond twaalf uur op de oprit, ging naar binnen en liep meteen naar haar slaapkamer waar ze haar jas en tas in de hoek smeed. Haar schoenen schopte zij uit. Zij liet zich op bed vallen en barstte uit in een huilbui, waarin zij toegaf aan een gevoel van diepe schaamte, verdriet, ontredde en machteloosheid. Haar mobiele telefoon speelde gedempt zijn riedeltje af. Zij realiseerde zich dat zij bij het uitstappen uit de auto de telefoon in haar jaszak had gestopt en deze er niet had uitgehaald. Ze vond het wel best zo, ze was niet in staat om iemand te woord te staan. Hooguit misschien Walter, haar oudere broer. Daarvoor moest ze echter eerst haar emoties wat op orde hebben gebracht. De hoofdpijn kwam opnieuw opzetten. Ze vroeg zich af wat Xavier gisteren in haar champagne had gedaan, dat zij zo'n kater had en vooral dat zij zich nauwelijks iets herinnerde van wat zij die avond en nacht had uitgespookt. Gelukkig hebben we de foto's nog, dacht ze bitter en ze moest zowaar glimlachen om de zwarte humor.

In de badkamer keek zij in de spiegel en schrok van zichzelf. Haar huilbui had een verwoestende invloed gehad op haar make-up. Vlug verwijderde zij die en ging op bed liggen, met de bedoeling haar situatie op een rij te zetten. Tevergeefs, ze viel meteen in een diepe, droomloze slaap.

Rond vijf uur ontwaakte ze en meteen drong het besef weer tot haar door, wat er in de afgelopen 24 uur was gebeurd. Aangezien slaap tegelijk een heelmeester is en zij een sterke geest bezat, merkte zij, dat ze al iets meer afstand kon nemen. Zij dwong zichzelf op te staan, kleedde zich uit en ging een kwartier lang onder een hete douche staan. Hoewel zij die ochtend reeds had gedoucht, boende zij krachtig haar hele lichaam om alle denkbeeldige sporen te verwijderen van de man die haar had bedrogen. Na afloop leek het echter of ze zijn aanrakingen nog voelde. Waar deze haar tot een dag geleden in een staat van opwinding zouden hebben gebracht, voelde ze nu alleen